

ת"פ 33622/07/14 - מדינת ישראל נגד ח'אלד ג'מאחנה

בית משפט השלום בנצרת

ת"פ 33622-07-14 מדינת ישראל נ' ג'מאחנה 15 נובמבר 2016

בפני: כב' השופטת הבכירה-לילי יונג-גפר

המאשימה	מדינת ישראל
נגד	
הנאשם	ח'אלד ג'מאחנה

נוכחים: מטעם המאשימה - עו"ד משה באב"ד

מטעם הנאשם - בעצמו ועו"ד ח'אלד אבו-אחמד

גזר דין

כתב האישום וההליכים

1. על יסוד הודאתו בכתב אישום מתוקן, נקבע כי הנאשם שלפניי ביצע עבירות של התפרעות וניסיון לתקיפת שוטר בשעת מילוי תפקידו.
2. מעובדות כתב האישום המתוקן עולה כי ביום 5.7.14, בעקבות אירוע רצח של קטין תושב מזרח ירושלים, החלו התקהלויות של עשרות אנשים במטרה משותפת להפר את השלום, ולעורר אנשים אחרים להצטרף להתקהלות, בכך שזרקו אבנים כלפי שוטרים, חסמו כבישים, הבעירו צמיגים וקראו קריאות בגנות מדינת ישראל, ממשלת ישראל ומשטרת ישראל. סמוך לשעה 17:30, בציר המוסכים בנצרת, התקהלו מספר רב של צעירים אשר, זרקו אבנים כלפי שוטרים, שרפו פחים ומספר רעולי פנים פעלו במטרה להפר את השלום ולהטיל אימה על הציבור ועל השוטרים שהיו במקום במטרה לפזר את ההתקהלות.
3. הנאשם השתתף בהתפרעות בכך שהשליך אבנים ביחד עם צעירים אחרים, שחלקם היו רעולי פנים, לכיוון השוטרים שהיו במקום, בכוונה לתקוף אותם.
4. ביום 15.4.2015 הודיעו הצדדים כי הגיעו להסדר טיעון בתיק, כתב האישום תוקן והנאשם הודה בביצוע המיוחס לו. לבקשת הצדדים נמנעתי מהרשעתו ושירות המבחן נתבקש להגיש תסקיר בעניינו, הן לשאלת ההרשעה והן לשאלת העונש. לאחר מכן, הוסכם כי התביעה תגביל עצמה בטיעונה לעונש של ארבעה חודשי מאסר שירוצו

בעבודות שירות, והסנגור יטען באופן חפשי.

תסקיר שירות המבחן

5. הנאשם בן 20, ללא הרשעות קודמות, רווק, ובוגר 12 שנות לימוד. כיום לומד במסגרת מכינה ללימודי חינוך ובמקביל עובד כפועל בניין.
6. באשר לעבירות דנן, מסר כי הגיע למקום האירוע בסוף יום העבודה, עת היה בדרכו לביתו. לדבריו, הצומת הייתה פקוקה ולא ניתן היה להמשיך בנסיעה. אז, ירד מהרכב שהסיע אותו והחל להסתובב בין הקהל. מתוך תחושת שלהוב שהייתה בקהל, נגרר אחר ההמון והשליך מספר אבנים לכיוון השוטרים. לאחר מספר דקות עזב את המקום ושב לביתו.
- הנאשם נטל אחריות לביצוע המעשים, הכיר בתוצאותיהם והביע חרטה על התנהלותו אשר לדבריו אינה מאפיינת אותו כאזרח שומר חוק. לדבריו, חש בושה בעקבות מעצרו מפני הוריו שכן מעשיו מנוגדים לערכים אותם ספג בביתו.
7. שירות המבחן המליץ על הטלת צו של"צ כעונש חינוכי, משום שיש בו כדי להקטין את הסיכון להישנות ביצוע עבירות.
8. כן המליץ שירות המבחן שלא להרשיע את הנאשם בדיון. המלצתו נומקה בהעדר הרשעות קודמות, האירוע הנדון אינו מאפיין את התנהלותו בדרך כלל, הנאשם מתעתד להמשיך בלימודי חינוך לאחר סיום המכינה בה הוא לומד היום, והרשעה בדיון עלולה לפגוע באפשרויות התעסוקה שלו בעתיד.

טיעוני הצדדים

9. ב"כ המאשימה ביקש, בהתאם להסדר הטיעון, להטיל על הנאשם 4 חודשי מאסר בפועל לריצוי בעבודות שירות, קנס כספי גבוה, מאסר על תנאי ממושך ומרתיע והתחייבות. כן טענה ב"כ המאשימה כי ראוי להרשיע את הנאשם בדיון, שכן עניינו אינו עומד בקריטריונים המנויים בפסיקה באשר לחריג בדבר אי-הרשעה, הן בהיבט של חומרת המעשים וטיב העבירות, והן בהיבט של פגיעה קונקרטית בעתידו.
10. ב"כ המאשימה טען כי מתחם העונש ההולם בנסיבות ביצוע העבירות נע בין 3 ל-12 חודשי מאסר בפועל. נטען, כי מעשי הנאשם סיכנו את שלום השוטרים, את הציבור, פגעו בשגרת החיים וברכוש ופגעו פגיעה חמורה בשלטון החוק ובעבודתה התקינה של משטרת ישראל. עוד נטען, כי לנאשם יוחסה עבירה של ניסיון לתקיפת שוטרים בלבד, בשל העדר ראיות לכך שהאבן אותה השליך פגעה בשוטרים, אך אין בכך כדי למעט מחומרת מעשיו ומהסיכון שנוצר בגינם.

11. לחיזוק עמדתו הן בשאלת ההרשעה והן בשאלת העונש הפנה לפסיקה ממנה עולה כי נאשמים הורשעו הוטלו בנסיבות דומות עונשי מאסר מאחורי סורג וברח.

באשר לפסק-הדין בע"פ (נצ') 29690-12-15 מדינת ישראל נ' פלוני (29.8.16), אליו הפנה הסנגור במהלך הדיונים בתיק, טענה המאשימה, כי פסק-הדין התייחס לנאשמים בני 16.5 ו-17.5 שלא הורשעו מפאת גילם הצעיר ושיקולי השיקום החלים בעניינם, וכי אין מקום לערוך השוואה בין עניינם ובין עניינו של הנאשם כאן, שנדון כבגיר.

12. לבסוף נטען, כי העונש לו עותרת המאשימה מצוי ברף התחתון של מתחם הענישה ההולם, בהתחשב בהודאת הנאשם בהזדמנות הראשונה ובנטילת האחריות מצדו. יחד עם זאת, טענה המאשימה, כי נסיבותיו האישיות של הנאשם אין בהן כדי להוביל להקלה נוספת בעונשו, מקום שמדובר בצעיר משכיל המתעתד להוות דמות חינוכית, אך הפר את החוק על רקע אידיאולוגי, באופן המצביע על מסוכנותו.

13. ב"כ הנאשם ביקש לאמץ את המלצת שירות המבחן, להימנע מהרשעתו של הנאשם בדין ולהסתפק בהטלת צו של"צ.

הוא עמד על הודאתו של הנאשם בכתב אישום מתוקן, במסגרת הסדר טיעון, אשר חסכה זמן שיפוטי יקר ומשאבים ציבוריים. הנאשם הביע חרטה, הבין את חומרת המעשים והפנים את הלקח הנדרש. מדובר בסיטואציה שאליה נקלע ולא במעשים מתוכננים. המעשים בוצעו כשהנאשם היה בן 19, כך שעניינו קרוב לעניינם של קטינים, אשר לגביהם נמנעה הפסיקה מהרשעה בדין, גם במקרים דומים, בשל שיקולי שיקום.

14. עוד טען הסנגור כי סיכויי השיקום של הנאשם גבוהים. הרשעה בדין עלולה לפגוע קשות בעתידו של הנאשם אשר מצוי בתחילת דרכו המקצועית והאקדמית. כן נטען, אין לחובת הנאשם הרשעות קודמות, ומאז ביצוע העבירות בחודש יולי 2014, לא נפתחו נגד הנאשם תיקים פליליים נוספים. מדובר בצעיר שסיים לאחרונה את לימודי התיכון, רכש תעודת בגרות והוא מתכוון להמשיך ללימודי חינוך.

דין

15. כמצוות המחוקק בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), בקביעת מתחם העונש ההולם את מעשי העבירות שביצע הנאשם, בהתאם לעיקרון המנחה הקבוע בסעיף 40ב' לחוק, יש להתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות.

קביעת מתחם העונש ההולם

16. הערך החברתי של שמירת הביטחון הציבורי, והבטחת שלומם של השוטרים הממונים על אכיפת מטרה זו הוא הערך שנפגע במעשי הנאשם. יעודה של המשטרה במדינת חוק הוא להגן על החברה המאורגנת בפני המבקשים לשבש את שגרת חייה ומאיימים על הביטחון האישי של יחידה, ועל כן על מערכת המשפט ליתן גיבוי מלא לאנשי

משטרה המסכנים לא אחת את חייהם ואת ביטחונם האישי במשימתם לשמור על הסדר הציבורי.

17. מפסיקת בתי המשפט בעבירות כנגד שוטרים עולה כי קיימת חומרה יתרה בעבירות אלה, אשר באה לידי ביטוי גם בעונש החובה שקבע המחוקק לעבירות של תקיפת שוטרים. עוד בנושא תקיפת שוטרים נקבע בע"פ 3236/98 מוחי אבו דריס נ. מדינת ישראל (28.7.98), כי:

"מה שנראה בעיני חמור ומחירי כאחד הוא עצם הרעיון שאזרחים מרשים לעצמם לתקוף שוטרים במהלך מילוי תפקידם, לא בשל מעשה התגרות או מעשה בלתי חוקי שעשו השוטרים, אלא בשל עצם העובדה שהשוטרים רצו לבצע את תפקידם. שוטרי משטרת ישראל נמצאים בחזית המאבק בפשע, לרוב בגופם ממש. לעתים הם מסכנים את חייהם ברצותם למלא את תפקידם כראוי...
...חייב הציבור לדעת כי כל המנסה לפגוע בשוטרים במילוי תפקידם, לא יוכל לצאת בעונש קל. עצם הפגיעה בשוטרים היא החמורה, ולאו דווקא תוצאותיה."

18. באשר לסיכון הרב הטמון לחי"אדם ולשלמות גופו כתוצאה מהשלכת אבן לעברו ראו דבריו של כב' השופט חשין בבש"פ 7103/00 פלוני נ' מדינת ישראל (10.10.00), ובש"פ 7171/00 מדינת ישראל נ' מוחמד מחמוד חמד (8.10.00):

"...אבן הפוגעת בראשו של אדם עלולה להורגו נפש או להופכו נכה לכל חייו, וחלילה לנו כי נתעלם מסיכון זה. גם גילו הצעיר של המשיב אין די בו, שהרי כפי שנאמר במקום אחר 'אבן אשר ידה אותה נער בן 15 פגיעתה רעה לא פחות מאבן אשר ידה אותה איש מבוגר'. נזכור כי דוד - אשר לימים היה דוד המלך - לא היה אלא נער רועה צאן, אך עלה בידו להכות בחלוק-נחל ולהשתיק לעד את גולית הנורא."

מדיניות הענישה הנהוגה

19. יצוין כי העונש בגין ניסיון לעבור עבירה הנו זהה לעונש הקבוע בחוק בגין העבירה המושלמת, בהתאם לסעיף 34 לחוק העונשין. לצד זאת אציין כי חרף השימוש באבן, יוחס לנאשם ניסיון לעבור עבירה של תקיפת שוטר בהתאם לסעיף 273 לחוק וסעיף 25 לחוק, ללא נסיבות מחמירות.

20. במקרים דומים, בהם בוצעו עבירות כלפי שוטרים במסגרת התפרעות או התקהלות אסורה, הטילו בתי המשפט עונשים שנעו בין מאסר על-תנאי בצירוף ענישה חינוכית או צופה פני-עתיד לבין מספר חודשי מאסר בפועל, בתלוי בנסיבות ביצוע העבירות, ובנסיבות המבצעים.

21. ר' לדוגמא: ע"פ 7211/04 מדינת ישראל נ' פלוני (13.3.06); רע"פ 5370/14 פלוני נ' מדינת ישראל (9.6.15); רע"פ 4496/12 סאמח אבו זיד (10.6.12); ע"פ (נצ') 934-08-11 שאער נ' מדינת ישראל (13.9.11); ע"פ (י-ם) 41746-02-14 איברהים חמד נ' מדינת ישראל (22.5.14); ע"פ (י-ם) 25784-06-13 חיים רביבו נ' מדינת ישראל (26.1.14); ת"פ (י-ם) 21766-04-11 מדינת ישראל נ' אבו חומס (30.12.13); ת"פ (עכו) 5715-01-09 מדינת ישראל נ' כיוואן (13.1.13).

22. באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, הנאשם שלפניי ביצע עבירת ניסיון לתקיפת שוטרים, משום שנטל חלק בהתפרעות המונית של צעירים, חלקם רעולי פנים, במהלכה נזרקו אבנים כלפי שוטרים ונחסמו צירי תנועה. הנאשם נטל חלק פעיל במעשים וזרק אף הוא אבנים כלפי השוטרים, שעה שאלה ביצעו מאמצים להשיב את הסדר הציבורי על כנו. המעשה לא היה מתוכנן אף שהנאשם הוא האחראי הבלעדי לו.

23. על-אף העובדה שעקב מעשיו של הנאשם לא נגרם נזק פיזי כלשהו לשוטרים, הסלמת האירוע הייתה עלולה לגרום לנזקים קשים והסיכון הפוטנציאלי שבהם רב, בפרט נוכח האווירה המתוחה והנפיצה ששררה בקהל המשתתפים.

24. הנאשם מסר לשירות המבחן כי נקלע למקום עת חזר מיום העבודה, הסתובב בקהל, ובשל אווירת שלהוב היצרים במקום השליך מספר אבנים לעבר שוטרים ואז עזב את המקום וחזר לביתו. יש לזקוף לזכות הנאשם כי הפסיק את ביצוע המעשים מיוזמתו ולא עקב מעצר, למשל.

25. לאור המפורט, סבורה אני כי מתחם העונש ההולם למעשי העבירות שביצע הנאשם הינו החל במאסר קצר בפועל שיכול וירוצה בעבודות שירות, וכלה במאסר בן 12 חודשים, מאסר על תנאי וקנס.

סוגיית ההרשעה

26. באשר לשאלת ההרשעה, הכלל הקבוע בחוק והנקוט על ידי בתי המשפט מחייב הרשעתו של מי שנקבע כי ביצע עבירה, אלא במקרים חריגים ומיוחדים אשר בהם מוצא בית המשפט כי אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם כתוצאה מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה.

27. בע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל פ"ד נב(3), 337, 339-340 (1997), המהווה עד היום הלכה מנחה בעניין זה נקבע על ידי כב' השופטת דורנר כי הימנעות מהרשעה אפשרית בהצטבר שני גורמים: האחד - על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, והשני - סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה נוספים.

28. יפים לענייננו דבריה של השופטת א' פרוקצ'יה בע"פ 9893/06 לאופר נ' מדינת ישראל(31.12.2007):

"המשפט מניח, כי במורכבות החיים האנושיים על תהפוכותיהם, בהשתקפותם בהליך הפלילי, עשויים להיווצר מצבים קיצוניים אשר אינם מתאימים להחלת העקרון העונשי הרחב, המחייב הרשעה פלילית בעקבות הוכחת אשמה. במצבים חריגים מיוחדים ויוצאי דופן, כאשר עלול להיווצר פער בלתי נסבל בין עוצמת פגיעתה של ההרשעה הפלילית בנאשם האינדיבידואלי לבין תועלתה של ההרשעה לאינטרס הציבורי-חברתי הכללי, נתון בידי בית המשפט הכח להחליט כי, חרף אשמתו של הנאשם, הוא לא יורשע בדיון."

29. באשר לשיקולים שינחו את בית המשפט באם להימנע מהרשעת נאשם קבע כב' השופט סולברג בע"פ 5985/13 הראל אבן נ' מדינת ישראל (2.4.14) את הדברים הבאים:

"בפסיקת בית משפט זה נמנו שיקולים ונקבעו מבחני-משנה על מנת להדריך ולכוון את שיקול הדעת אם ראוי להימנע מהרשעת אדם שאשמתו הוכחה. מחד גיסא, שיקולי שיקום המתמקדים בנסיבותיו האינדיבידואליות של הנאשם, כגון: עברו הפלילי והסבירות כי ישוב ויעבור עבירות; האם העבירה מלמדת על דפוס התנהגות כרוני של הנאשם או שמדובר בהתנהגות מקרית ויחידה; נסיבות ביצוע העבירה; מעמדו ותפקידו של הנאשם, והקשר בין העבירה לבין אלה; השפעת ההרשעה על עיסוקו המקצועי; יחסו של הנאשם כלפי העבירה, קרי, האם לקח אחריות והתחרט על ביצועה; משמעות ההרשעה על הדימוי העצמי של הנאשם; גילו, מצבו האישי והבריאותי ועוד. מאידך גיסא, ניצבים שיקולים שבאינטרס הציבור, כגון: טיב העבירה וחומרתה; מידת פגיעתה באחרים; הרציונאל שבבסיס הכלל המחייב הרשעה; המסר החברתי ועוד (הלכת כתב, עמוד 344; עניין לאופר, פסקאות 9-11). הנטל הוא על הנאשם המבקש להימנע מהרשעתו לשכנע כי מן הראוי לחרוג בעניינו מדרך הכלל, וכי שיקולי השיקום האינדיבידואליים גוברים במידה רבה על שיקולי האינטרס הציבורי (ע"פ 7211/04 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 7 (13.3.2006))."

מגמת בית המשפט העליון הינה, איפוא, גם כיום להותיר את אי ההרשעה כ"חריג שבחריגים" ובהקשר זה ראו את החלטותיו שלהלן: רע"פ 7109/14 סייג נ' מדינת ישראל (20.11.14), רע"פ 7224/14 פרנסקי נ' מדינת ישראל (10.11.14), רע"פ 5100/14 מסארווה נ' מדינת ישראל (28.7.14), ע"פ 4070/14 פלונית נ' מדינת ישראל (17.6.14), רע"פ 3589/14 לוזון נ' מדינת ישראל (10.6.14), רע"פ 2180/14 שמואלי נ' מדינת ישראל (24.4.14), רע"פ 1623/14 ג'בארה נ' מדינת ישראל (1.4.14), ע"פ 111/14 פלוני נ' מדינת ישראל (1.4.14).

30. יישום מבחנים אלו על מקרנו אנו מביאני למסקנה כי לא ניתן להימנע במקרה זה מהרשעת הנאשם. ככלל עבירות אלימות כלפי שוטרים מחייבות הרשעת הנאשם בדין, בפרט כאשר אלה מבוצעות תוך השתתפות בהתפרעות המונית של קהל משולהב. אך כידוע אין המדובר בכלל נטול חריגים ויש לבחון כל מקרה לגופו. בענייננו מדובר באירוע חד-פעמי, שאינו מתוכנן, ואינו במסגרת של קשירת קשר. הנאשם הושפע מהאווירה המתוחה ששררה בקרב הקהל במקום, נטל חלק בהתפרעות והשליך אבנים לעבר שוטרים, אך הפסיק את המעשים מיוזמתו ושב לביתו. על אף שלנאשם לא יוחסה עבירה מוגמרת אלא עבירת ניסיון, אין להתייחס בביטול לפוטנציאל הנזק הרב הטמון במעשים, אשר העמידו בסיכון את גופם ואת חייהם של שוטרים, סיכנו את רכוש הציבור, והפרו את הסדר הציבורי.

31. כך גם באשר לדרישה להוכחת פגיעה חמורה בשיקומו של נאשם. הנאשם שלפניי לא הצביע על נזק מוחשי וקונקרטי שעלול להיגרם לו עקב הרשעה בדין. בהתאם לפסיקה, לא די להצביע על אפשרות תיאורטית על-פיה עלול להיגרם לנאשם נזק כלשהו בעתיד, אלא שהחובה הנה להצביע על קיומו של נזק קונקרטי ועל קיומם של טעמים כבדי משקל הנוגעים לצרכי שיקום הנאשם (רע"פ 2180/14 שמואלי נ' מדינת ישראל (26.4.14)).

32. כמו-כן, המלצת שירות המבחן, כשמה כן היא, בגדר המלצה בלבד המהווה רק שיקול אחד במכלול השיקולים שעל בית-המשפט לבחון, ואין בית המשפט מחויב לפעול לפיה (ע"פ 9044/11 מדינת ישראל נ' אלמליח (12.3.12); בש"פ 5309/05 צמח נ' מדינת ישראל (29.6.05)).

33. אמנם, הנאשם הנו צעיר בתחילת דרכו, כיום סטודנט במכינה ועובד בענף הבניין, אשר ביצע את המעשים בהיותו בן 19. לדבריו, הוא מתעתד להשתלב בלימודי חינוך. אורח חייו נורמטיבי וזוהי הסתבכותו היחידה בפלילים. אין חולק כי בהרשעה לכל אדם שהוא יש כדי לסגור דלתות ולפגוע באפשרויות הפתוחות בפני מי שלא הורשע. אולם משהנאשם לא הצביע על נזק מוחשי וקונקרטי לפגיעה בעתידו, ונוכח חומרת המעשים והאינטרס הציבורי שבהטלת ענישה מחמירה ומרתיעה על מבצעי עבירות כלפי שוטרים ומפרי הסדר הציבורי, אין נוצר פער בלתי סביר בין הנזק שיגרם לנאשם כתוצאה מהרשעתו, ובין תועלת ההרשעה לאינטרס הציבורי. משכך, אני מרשיעה את הנאשם בעבירות אותן ביצע.

גזירת העונש המתאים

34. בגזירת העונש המתאים לנאשם שלפניי וכמצוות המחוקק בסעיף 40 יא' לחוק, יש מקום להתחשב בנסיבותיו האישיות אשר אינן קשורות בביצוע העבירות. נסיבות אלו נלמדות מתסקיר שירות המבחן ומטיעוני הצדדים.

35. הנאשם, רווק בן 20, וסטודנט במכינה. למחייתו עובד בענף הבניין. לדבריו, מתכנן להשתלב בלימודי חינוך בעתיד. הנאשם הודה במעשים, נטל אחריות על חלקו בהתפרעות ובהשלכת אבנים לעבר שוטרים, ובכך חסך את הצורך בהבאת עדים כמו גם זמן שיפוטי יקר. הנאשם הביע חרטה, צער ובושה, ומסר כי הפנים את הלקח הנדרש ואת הפסול שבמעשים. עברו של הנאשם נקי וזוהי מעידתו הראשונה, וכעולה מתסקיר שירות המבחן אין היא מאפיינת אותו ואת אורח חייו.

36. בנסיבות שתוארו לעיל ובמיוחד בגילו הצעיר, עברו הנקי, הודאתו במעשים והבעת החרטה עליהם, סבורני כי יש לגזור את דינו של הנאשם בצידו התחתון של מתחם העונש ההולם, דהיינו: מאסר קצר שירוצה בעבודות שירות בצירוף עונשים נלווים.

לאור האמור לעיל, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל למשך 2 חודשים בניכוי ימי מעצרו מיום 14/7/2014 ועד יום 22/7/2014. המאסר ירוצה בעבודות שירות בעמותת מעון כפר כנא, כמפורט בחוות דעת הממונה על עבודות השרות.

הנאשם יתייצב לתחילת ביצוע עבודות השרות ביום 23/4/2017 שעה 08:00 ביחידת עבודות שרות, מתחם משטרת טבריה.

הנאשם הוזהר כי אם יחרוג מכללי ההעסקה, ניתן יהיה להפסיק את עבודות השרות ולחייבו בביצוע יתרת המאסר ממש.

ב. מאסר על תנאי של 6 חודשים, והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור במשך 3 שנים מהיום עבירה כלפי עובד ציבור או שוטר שיש עמה אלימות פיזית.

ג. מאסר על תנאי של 4 חודשים, והתנאי הוא כי לא יעבור במשך 3 שנים מהיום עבירה כלפי שוטר או עובד ציבור שאין עמה אלימות פיזית, או עבירה של התפרעות.

ד. קנס בסך 1,500 ₪ או 15 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב 5 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 1.12.16. במידה ותשלום כלשהו לא ישולם במועדו, תעמוד יתרת הקנס כולה לפירעון מיידי.

זכות ערעור תוך 45 יום.

המזכירות תשלח העתק גזר-הדין לממונה על עבודות השירות.

לבקשת הסנגור ולמען הסר ספק - כל תנאי חלופת המעצר בטלים.

**ניתן והודע היום י"ד בחשוון התשע"ז,
15/11/2016 במעמד הנוכחים.
לילי יונג-גפר, שופטת בכירה**

הוקלדעלידיחגיתסעדון